

TRÍ

Ngày người thương
một người thương khác
(Tản văn)

vh

Nhà xuất bản
Văn học

NGƯỜI TRẺ VIỆT
PUBLISHER

NGÀY NGƯỜI THƯƠNG MỘT NGƯỜI THƯƠNG KHÁC

Tác giả: Trí

Editor:

Beta:

Thể loại: Tản Văn

Nguồn: truyenfull.com

dtv-ebook.com

Chương 1: Dành cho những trái tim sau bao lần đổ vỡ

Rồi đến một lúc nào đó, ta chợt nhận ra rằng, người ta yêu thương vô vàn, dành hết cho họ tháng năm tuổi trẻ êm đềm hạnh phúc, bỗng mang trọn trái tim bước ra khỏi lồng ngực ta...

Đó là ngày người thương một người thương khác!

Đó là ngày ta biết rằng giữa ta và người từng tồn tại một thứ duyên trời mỏng manh.

Đó là ngày người từng hứa sẽ ở cạnh cuộc đời ta mãi mãi, nào ngờ lời hứa không cánh mà bay.

Đó là ngày ta chết đi nửa trái tim, thanh xuân rạn vỡ mà người từng ở đây giờ chỉ còn lại những mảng màu xám xịt.

Đó là ngày ta bất chợt thấy đôi chân mình chẳng còn chút sức lực nào để tiến về phía trước, đôi tay mình rệu rã mà chẳng buồn nắm lấy một bàn tay đang đợi sẵn.

Cầu mong người được an yên bên một người thương khác...!

Cầu mong ta sớm lành lại những vết thương sau nhiều năm loang lổ...!

Cầu mong đời thương ta, thương cho trái tim bé nhỏ đã dốc cạn tâm can trao cho một người.

Cầu mong sáng mai tỉnh dậy, ta quên người nhẹ bẫng!

Cầu mong phía trước có một người đủ kiên cường dìu ta qua bao
tháng năm quá nửa cơn mơ!

—

Chương 2: Ngày người thương thương một người khác

Ngày mình chia tay, em biết giờ đây em đã chẳng còn quan trọng trái tim anh nữa! Giống như một ngày anh nói với em rằng, nấu sữa mà anh uống mấy năm qua giờ cứ nhàn nhạt làm sao, anh chuyển qua uống đen đá...!

Ngày còn yêu nhau, khi nói chuyện với nhau xong, lúc nào anh cũng bảo em gác máy trước. Em hỏi tại sao, anh trả lời rằng như thế anh mới có cảm giác an tâm và anh muốn chỉ duy nhất riêng anh là người chờ đợi em trong cuộc đời này. Ngày mình chia tay, lâu lâu anh vẫn gọi hỏi thăm, em trả lời à ừ vài tiếng thì bỗng nghe đầu dây bên kia tí tí. Em biết mình không còn quan trọng trong lòng anh nữa!

Ngày còn yêu nhau, lúc nào anh cũng kết thúc cuộc trò chuyện bằng những câu đại loại, anh chúc em ngủ ngon, anh sẽ nhắn tin sau cho em, thương em. Ngày mình chia tay, em nhận tin hỏi anh dạo này thế nào, sống tốt không, hai chữ "đã xem" hiện lên rõ rệt trên màn hình laptop mặc dù chấm xanh bên nick anh vẫn sáng đèn. Em biết mình là người thừa trong tim anh.

Ngày còn yêu nhau, anh nói rất nhiều về tương lai, về những dự định của hai đứa, là sẽ chăm lo cho em, chúng ta sẽ có một mái ấm tròn đầy, em sẽ ở nhà lo cho tổ ấm nhỏ còn thế giới ngoài kia cứ để anh lo. Anh vừa nói vừa hôn lên trán em. Em thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời. Ngày mình chia tay, em hỏi anh có nhớ đã từng hứa hẹn gì không, anh nhếch môi cười rồi nhìn xa xăm và bảo rằng đã quên hết, đó là lời hứa đại khờ và nông nổi của tuổi trẻ. Em biết

mình ngu ngốc khi tin vào lời anh nói.

Ngày còn yêu nhau, anh hay chờ em trước ngõ, lúc nào cũng đến sớm để đón em. Anh mỉm cười khi thấy em. Anh ôm em vào lòng nhẹ nhàng âu yếm. Em ngỡ rằng đời mình, sau bao sóng gió sẽ có ngày tìm được chút an yên nơi anh. Ngày mình chia tay, anh để em đợi gần ba tiếng tại đại lộ Đông Tây, mặt anh lạnh lùng và đứng đưng. Anh nói dứt khoát rằng kết thúc đi, anh hết thương em rồi. Em níu kéo anh ở lại. Anh cương quyết quay lưng. Em biết mình mất anh.

Ngày còn yêu nhau, đôi khi em hay chạnh lòng về người cũ. Anh bảo đừng lo đã cho anh xoa dịu cõi lòng em. Anh nguyện bên em suốt đời. Vậy mà ngày chia tay, anh bảo anh phải đi, anh không xứng với em, tội mình không hợp, anh không thể tiếp tục lo cho em. Anh viện ra vô vàn lý do để rời xa em. Em biết mình khờ dại.

Ừ! Hóa ra ngày còn yêu nhau, dù cho người ta có thề non hẹn biển, thì khi chia tay, những lời thề thốt ấy lại như mây trôi gió thoảng với người muốn ra đi. Còn người ở lại ngu si mà khư khư giữ lấy.

—

Chương 3: Chỉ mình em đơn phương

Điều ảo tưởng nhất trong cuộc đời của em, đó là nghĩ rằng anh cũng yêu em như em từng dốc cạn tấm chân tình này thương anh.

Tháng ngày ấy, anh chiếm trọn cõi lòng em, chiếm trọn từng hơi thở, từng khoảnh khắc trong đời em.

Em còn nhớ anh đã từng nói rằng, sau này không còn anh nữa em cũng phải mạnh mẽ mà sống tiếp. Em vui đầu vào ngực anh nũng nịu nói, không còn anh đời em xem như đã chết! Anh đã quan trọng như thế đấy đối với cuộc sống quá nhiều bão giông nơi em.

Nhớ ngày ấy, sau khi tan tầm là anh về nhà ngay để sum vầy bên em, em bảo sao anh không cà phê cùng bạn bè, anh nói anh đã nghiện em mất rồi nên làm gì cũng muốn nhanh nhanh quay về bên em. Em thích cái cách anh nhẹ nhàng chải tóc cho em. Em thích cái cách anh ôm em vào lòng và hai chúng mình cùng nhau xem hết bộ phim yêu thích. Anh chưa bao giờ nói yêu em nhưng những cử chỉ ân cần ấy cũng khiến em đủ ấm lòng.

Có lẽ em đã quá ảo tưởng vị trí của mình trong lòng anh. Ảo tưởng rằng người cũng xem em là tất cả - như em đã từng.

Ngày chia tay, anh bảo anh hết yêu em, anh xin lỗi vì không thể cùng em đi tiếp. Anh thốt ra những lời ấy nhẹ bẫng rồi quay đi. Bỏ lại em giữa thế giới bao la.

Ừ, có lẽ ngay từ khi bắt đầu cho đến giờ chỉ mình em mộng tưởng, mình em đặt quá nhiều niềm tin và hi vọng nơi anh, mà anh thì chỉ xem tất cả những điều ấy như một cơn mơ thoáng qua.

Em mong anh sẽ yêu người sau chân thành và đừng trao cho ai quá nhiều sự ân cần để họ lại huyễn hoặc - như em đã từng!

—

Chương 4: Đến một lúc nào đó đời em sẽ an yên

Đến một lúc nào đó, trong thành phố rộng lớn này, anh sẽ nhận ra em từng tồn tại ở đó, từng hít thở khí trời êm ả mà anh và cô gái nào đấy đang chung thân cuộc đời.

Đến một lúc nào đó, em không còn khóc hay buồn thương vì anh. CHỈ thấy tuổi trẻ của mình vì một người mà dặt nên quá nhiều mộng tưởng!

Đến một lúc nào đó, em thầm cảm ơn thanh xuân của những tháng năm ấy, anh như một cơn mơ đủ dài để ru em qua bao chênh chao hằn vố.

Đến một lúc nào đó, em chợt nhận ra thứ người ta cần giữ lại trong lòng là ký ức, còn việc cố níu một người mà tim họ không thuộc về mình, đi bên mình mà họ đứng dừng không rung động thì mãi mãi là điều không thể!

Đến một lúc nào đó, lòng em không còn oan than hay trách móc, cũng chẳng nuối tiếc khi anh cất bước. Em bắt đầu quen dần việc không có ai cạnh bên, không có ai cùng em chuyện trò mỗi đêm, không có ai đèo em qua mấy con phố thân quen, không có ai hôn lên má em, không có ai hay vuốt tóc em, không có ai xoa đầu em mỗi khi em giận dỗi. Không còn ai nữa...

Đến một lúc nào đó, khi xem lại những tấm ảnh ngày xưa của hai đứa, em có thể mỉm cười an nhiên. Khi xem những tấm ảnh anh chụp cùng cô gái khác, em vẫn thấy lòng bình lặng. Không còn cảm

xúc oằn mình thương tổn.

Đến một lúc nào đó, khi nghe ai khác nhắc về anh, về chuyện hai tụi mình. Em có thể nói rằng, chuyện cũ đã qua rồi.

Đến một lúc nào đó, nếu vô tình chúng ta gặp nhau trên phố. Em sẽ đi thật nhanh, để anh mất em và anh không vương phải nỗi nhớ niềm thương xưa cũ.

Đến một lúc nào đó, đời em sẽ an yên như thế!

Chương 5: Rồi một ngày em chợt nhận ra

Tôi ước nhiều năm sau nữa, khi chúng tôi gặp lại nhau ở nơi này. Tôi sẽ nói cho người biết rằng, người - từng là tất cả thanh xuân của tôi!

Rồi một ngày em chợt nhận ra, mình không còn khóc được nữa. Có lẽ bao nhiêu nước mắt đã rơi hết vào khoảng thời gian anh cất bước ra đi. Em còn nhớ ngày ấy, đêm nào em cũng khóc, gặp ai giống anh em cũng khóc, nghe bài hát buồn cũng khóc, chạy xe một mình trên đường cũng khóc, ăn cơm một mình cũng khóc, nỗi nhớ anh cứ thường trực trong lòng em như thế!

Rồi một ngày em chợt nhận ra, mình vẫn còn nhớ anh nhưng mắt thì ráo hoảnh. Em tự hỏi nước mắt dành cho anh đã cạn hay tim chẳng còn đọng lòng trong ký ức sâu xưa về anh.

Rồi một ngày đi trên đường có thấy bóng dáng ai hao hao giống anh, em cũng không còn cố vượt lên để xem đó có phải là anh hay không. Bởi em biết, nếu là anh thì hai ta sẽ nhìn nhau bằng ánh mắt thế nào ngay khoảnh khắc ấy. Thôi thì cứ để một mình em mang vương vấn về chuyện cũ là đủ rồi.

Rồi một ngày, số điện thoại anh không nằm trong danh sách ưu tiên của em nữa. Em không còn cầm máy mỗi đêm để chờ đợi những dòng tin nhắn từ anh. Em không còn thuộc nằm lòng những dãy số ấy nữa. Mọi thứ trở nên bình thường với em.

Rồi một ngày, hình như em quên mất giọng nói anh, giọng nói nồng ấm và dịu ngọt hay thì thầm lời yêu bên tai.

Rồi một ngày, em bắt đầu hẹn hò một vài chàng trai. Em được đón đưa, em được nâng niu chăm sóc, em được họ ân cần hơn anh từng đối với em. Em bận rộn hơn với việc sắp lịch hẹn hò. Em suy nghĩ nhiều về những bộ váy áo trước khi gặp ai đó. Em kiêu ngạo và bất cần!

Vậy mà sao ngần ấy năm, ngần ấy cuộc ái ân, em vẫn chưa thể quên được anh...

Tại sao?

Tại sao?

—

Chương 6: Những lời hứa không thật

Cảm ơn người đã xuất hiện trong cuộc đời tôi. Trân quý tôi. Thương tôi bằng tình thương thật nhất! Chúc người sẽ tìm được bến đỗ bình an trên hành trình cuộc đời!

Anh từng hỏi em rằng, trên đời này, em sợ nhất điều gì. Em nhớ lúc ấy mình đang tựa đầu vào vai anh, mặt biển ngoài kia êm ả và trong lành, hai chúng ta bình yên. Em bảo rằng, em sợ mất anh! Anh hỏi vì sao? Em lại bảo, mất anh là mất đi bầu trời, mất đi hơi thở, mất đi sự sống, mất đi bình yên, và mất anh là em mất tất cả. Anh ôm em vào lòng và khẽ nói, anh sẽ không bao giờ rời xa em dù có bất cứ điều gì xảy ra.

Vậy mà sau lời hứa ấy, sau hai tháng, một buổi sáng an lành như mọi ngày, anh gọi cho em và bảo anh phải cưới gấp.

Anh hết thương em rồi.

Em im lặng

Lòng em bão giông ủa đến.

Sau đó một thời gian em chợt biết được rằng, hóa ra anh quyết định cưới gấp vì anh sắp làm bố. Em lại đau thêm lần nữa khi biết bấy lâu nay anh lừa dối em. Cú lừa ngoạn ngục đến nỗi khi anh còn ở cạnh, em tưởng con tim anh luôn trao hết cho riêng mình. Nào ngờ, phía sau em, lòng anh đã sẻ đôi dành cho ai kia mất rồi.

Anh thừa biết anh là tất cả trong em. Anh còn hứa sẽ bên em mãi mãi. Rồi thì những điều đấy cũng bị biển đời cuốn xô đi mất.

Đêm tân hôn, anh nhắn tin xin lỗi vì đã lừa dối em, đã làm em đau khổ. Em bảo anh không có lỗi. Chỉ do mình em đơn phương, ngu ngốc, yêu anh mù quáng thôi. Em cúp máy. Em khóc giữa bốn bức tường lạnh căm, mùi hương của anh quyện vào những ký ức cũ, cõi lòng em như tan ra.

Em, cô bé ngây ngô của thuở nào giờ chẳng còn nữa. Em cắt phăng mái tóc dài đen óng ngày ấy, em xếp tất cả váy hoa vào ngăn tủ. Giờ đây em là em, cô gái nhỏ nhắn có mái tóc ngắn vàng hoe, là em với quần jeans áo thun, là em với bọn bè nổi nhớ...!

Người ta bảo em thay đổi vì em trốn chạy. Em bảo sao cũng được.

Lòng em cạn rồi!

Chương 7: Cầu mong người được an yên

Người đừng thương em nữa, được không?

Hãy dành thời gian thương chính mình đi!

Người bảo em mở lòng đi, cho người một cơ hội được vá lành tim em, cho em một cơ hội để biết rằng ngoài anh ta, vẫn còn có người thương em chân thành. Em bảo, em mệt rồi, tim em giờ đã nát, lòng em đã cạn thương yêu. Người đừng phung phí thời gian và niềm tin nơi em. Em sẽ chẳng thể yêu ai nữa. Người đừng đứng trước sân nhà em mỗi đêm. Người đừng nhắn tin hỏi em đang làm gì, ăn tối chưa, có muốn đi đâu người qua chở đi ngay. Người đừng tự nguyện ở bên em như thế, em thấy áy náy, em thấy có lỗi, em thấy lòng mình trĩu nặng!

Vậy mà người chẳng nghe em, người bảo em không yêu người là chuyện của em. Người yêu em là chuyện của người. Vậy là suốt gần ấy năm qua, người cứ đi bên lề cuộc sống của em, luôn lảng lo cho em, quan tâm em vô điều kiện. Em hỏi người mệt chưa, dừng lại đi. Người bảo, được quan tâm người mình yêu thì chẳng có điều gì phải hối tiếc trong cõi đời này cả.

Em nhớ ngày anh ta rời bỏ em, em khóc dưới mưa như một con ngốc, người đứng phía sau cầm ô che cho em. Em quay lại đâm thật mạnh vào ngực người. Người vẫn đứng im cho em trút những đờn đau. Đôi khi em tự hỏi mình có tàn nhẫn, có bất công với người không. Sao em không mở lòng đón nhận tình cảm của người. Đôi khi em giận bản thân lắm, vì mỗi lần em định cho người một cơ hội thì hình ảnh anh ta lại chập chờn trước mặt khiến cõi lòng em se sắt lại. Em lại thôi. Lại để người đứng phía sau em.

Bao năm rồi người vẫn thế, không thở than, không oán trách. Em bảo người lấy vợ sinh con rồi sẽ quên em thôi. Người nắm lấy tay em, em cảm nhận được từng hơi ấm trên bàn tay kia đang dành cho em, em tựa vào ngực người để cảm nhận rõ từng hơi thở người dành cho em. Vậy là em đã có câu trả lời cho câu hỏi em hỏi người.

Em không dám chắc ngày mai sẽ ra sao, hoặc em sẽ quên anh ta và đến bên người. Hoặc em và người vĩnh viễn không chung đời. Nhưng em luôn cầu mong đời người được an yên, đó như là sự đáp đền cho tình thương người dành cho em.

—

Chương 8: Những ngày không còn người nữa

Người sẽ hiểu được nỗi cô đơn trong lòng ta nhiều đến nhường nào khi nhìn thấy ánh mắt ráo hoảnh những đêm đau...

Tôi không thích đám đông ồn ào, kể cả việc đi cà phê vẫn thích ngồi ở những nơi yên tĩnh, chừng dăm ba người bạn đủ trò chuyện, đủ nói cho nhau nghe nỗi lòng. Ngày xưa, khi còn là sinh viên, tôi ở cùng một anh bạn, sau khi anh ấy tốt nghiệp, tôi lại quyết định ở một mình.

Có lẽ nhiều người sẽ cảm thấy cô đơn và trống trải. Nhưng tôi thích buổi đêm, thích không gian lặng im của bốn bức tường, nghe rõ từng nhịp thở trong lòng ngực, nghe rõ thanh âm của còi lòng đang vang lên từng tiếng nấc. Với những người không quen, có lẽ họ sẽ sợ phải đơn độc như thế. Còn với tôi, chừng ấy năm trên cuộc đời, với nỗi buồn và đơn độc, đã đủ thân sơ đến mức an yên hơn là có quá nhiều người xuất hiện trong đời mình.

Tôi là người ghét sự thay đổi, có nhiều người hỏi tôi tại sao đồng hồ trên tay không còn chạy nữa, dây đã sờn cũ mà vẫn đeo nhiều năm như thế, sao cứ thích mặc hoài chiếc sơ mi đã bạc màu, sao ăn mãi một món ăn, vào mãi một quán cà phê và gọi mãi một ly đen đá. Tôi cười bảo, những người như thế thường rất chung tình và đa đoan. Có lẽ vậy, từ ngày người bỏ tôi đi, tất cả những thói quen tôi đều giữ lại, tất cả mọi thứ trong cuộc sống của tôi không hề thay đổi. Chỉ có một khoảng trống trong lòng chưa ai có thể lấp đầy.

Từ ngày người rời đi, tôi vẫn ở con phố ấy, đi làm bằng chiếc xe cũ

ngày xưa người chở, mỗi độ thu về vẫn nhìn ngắm những hàng cây thay lá, thay cả một trời thương nhớ, vẫn nghe đi nghe lại bài hát ngày trước đêm nào người cũng ôm tôi vào lòng mà ru tôi ngủ.

Tôi tự hỏi, có nên cho ai đó một cơ hội để vá víu cõi lòng mình. Nhưng dường như chẳng có ai, người không đủ kiên nhẫn, người như bụi đường, người như gió thoảng. Tôi khép lòng mình lại sau ngăn ấy thương tâm.

Những ngày người rời đi, tôi ghét đám đông và sự thay đổi.

Chương 9: Là chính mình sau một tình yêu tan vỡ

Khi một tình yêu rạn nứt, đồng nghĩa rằng tình bạn sau tình yêu ấy, hoặc là sút mẻ đôi phần, hoặc là không bao giờ tồn tại.

Đã có rất nhiều người nói rằng, tình bạn có thể tiến triển thành tình yêu, nhưng chưa ai dám khẳng định, sau khi tình yêu tan vỡ, chúng ta sẽ trở về tình bạn tốt đẹp. Chưa ai dám khẳng định không có nghĩa là không có trường hợp như thế. Có nhiều người biết cách trân trọng mối quan hệ và đủ thông minh để sắp xếp lại một tình bạn, họ có thể trở thành tri kỉ. Nhưng. Điều này thì hiếm hoi vô cùng, bởi sau khi tình yêu tan vỡ, người ta sẽ rất khó để nhìn mặt nhau. Chúng ta luôn có tâm lý rằng, khi gặp lại nhau sẽ rất ngượng ngùng, chẳng biết nói gì. Có nhiều người cần một khoảng thời gian xa nhau để mọi chuyện tạm lắng xuống mới có thể chào nhau một câu khi gặp lại trên phố.

Đó cũng là điều bình thường và hiển nhiên trong cuộc sống này! Ai mà có thể tươi vui cười nói khi không có chuyện gì xảy ra với một người vừa mới hôm qua tay trong tay, yêu thương ngọt ngào, bỗng hôm nay mọi thứ tan vỡ. Nếu có, thì đó là nụ cười, là lời nói dối lòng. Tại sao phải chúc nhau hạnh phúc khi trong lòng mình niềm thương chưa nguôi. Tình yêu như con dao hai lưỡi, nẩy không khéo léo, thế nào cũng sẽ tổn thương.

Hãy nhớ nhé, sau khi chia tay, đừng cố gắng tỏ ra cao thượng để mỉm cười chào nhau như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Càng cố gắng, người ta càng khinh thường mình hơn thôi. Hãy là chính mình với những lần tan nát sau một tình yêu.

Chương 10: Em, anh, chị ấy và niềm đau

1. Ngày hôm qua em thấy chị ấy. Ngày hôm qua em bắt gặp ánh mắt anh nhìn chị ấy. Em không biết đó có phải là tình yêu hay không - vì đã nhiều lần anh nói với em rằng, anh bên cạnh chị ấy giờ đây chỉ còn lại trách nhiệm. Nhưng ánh mắt anh lúc đó ấm áp vô cùng. Ấm áp hơn cả lúc chúng ta tựa vào nhau uống trà nóng buổi sáng khi đông về. Lòng em tự hỏi, mình là gì trong cuộc đời anh. Chúng ta đã cùng nhau đi qua một chặng đường không ngắn, nhưng rồi anh cũng không thể nào buông bỏ chị ấy để quay về bên em. Ngay khoảnh khắc đó, em thấy mình ngu ngốc, em thấy mình khờ dại, em thấy mình tồi tệ và nhu nhược vô cùng. Rốt cuộc, anh nói đi, em là gì trong cuộc đời anh sau những lần ái ân. Có chăng là mây trôi gió thoảng?

2. Ngày hôm qua em thấy cô ấy nhìn chúng ta. Tay cô ấy run run đan siết vào nhau. Ánh mắt nhìn như muốn nuốt chửng em. Đáng lẽ em phải hạnh phúc, phải cười hả hê. Vì suy cho cùng em vẫn là người đường hoàng sánh bước cùng anh giữa phố. Vì suy cho cùng em vẫn là người phụ nữ duy nhất được anh danh chính ngôn thuận lấy về làm vợ. Nhưng không. Hoàn toàn không. Em bỗng thấy nhói lòng. Em xót xa cho cô ta vô cùng. Phận làm tình nhân thật nhỏ bé, đáng thương anh nhỉ. Em lại bắt đầu huyễn hoặc về những ngày anh đối em để bên cô ta. Có lẽ anh đã đặt trọn tình cảm trong lòng cô ta nhiều lắm nên ánh mắt ấy mới nhìn em đầy oán hận như thế. Em không biết mối quan hệ mình đang cố giữ là gì đây!? Là tình yêu, là nghĩa vợ chồng hay là bốn phận của một người mẹ phải giữ lấy cha cho những đứa con. Em cảm nhận được bàn tay anh đang siết lấy tay em. Nó không hề ấm áp và nồng nàn như thuở mới yêu. Bàn tay anh đã có những kẻ ngón vừa vạm hơn cho một bàn tay khác. Cái cách anh nhìn em, anh cười với em, anh quan tâm em. Hời hợt và

không hề mang đến cảm giác bình an. Đôi khi em thấy mình ích kỷ vì đòi hỏi quá nhiều ở anh. Em muốn tâm hồn, thể xác và cả con tim anh phải thuộc về em. Trong khi, chính bản thân em biết được rằng, đã từ rất lâu, trong mối quan hệ của chúng ta, sau nhiều lần cãi vã, nhiều sự hiểu lầm, khiến những rạn nứt vừa đủ để cô ta chen chân vào. Có chăng còn lại là niềm đau?

3. Ngày hôm qua anh nắm tay em đi giữa phố. Anh không biết mình còn yêu em hay không. Anh không biết định nghĩa tình cảm trong lòng anh dành cho em là gì. Nhưng khi mệt mỏi anh lại muốn quay về bên em, cùng em ăn một bát cơm nóng rồi chơi đùa với con. Bao nhiêu nhọc nhằn trong lòng bỗng dưng tan biến hết. Anh biết mình đã bất công với em rất nhiều, để một mình em chăm lo cho mái ấm này. Một mình em phải thay anh làm cả phần của một người cha. Nhiều khi nằm cạnh cô ấy, anh không hề thanh thản và hạnh phúc như em nghĩ. Anh thấy mình tồi tệ và ác độc. Nhắm mắt lại mà lòng cứ nghĩ về em, nghĩ về chặng đường đã đi qua của hai chúng ta. Vậy mà anh lại buông bỏ để đến bên một người phụ nữ khác. Nhưng, em ơi, cô ấy lại đến bên đời anh lúc mối quan hệ của hai ta đang vào ngõ cụt, chính cô ấy đã cứu rồi một kẻ thất bại trong tình yêu như anh. Em có thể khinh thường anh, thậm chí đuổi anh ra khỏi nhà cũng được. Nhưng đừng bắt anh chọn, một là em, hai là cô ấy. Ai rồi cũng đau hết. Phải không em?

Ngày hôm qua, anh thấy cô ấy nhìn thấy chúng ta. Không biết em có thấy những giọt nước mắt của cô ấy không. Anh tự trách bản thân mình. Anh muốn chạy đến bên cô ấy chỉ để đỡ dành thì bỗng bàn tay em siết chặt tay anh hơn. Anh chột bưng tỉnh. Anh phân vân. Anh như kẻ lạc lối giữa sương mù. Rẽ lối nào cũng gây thương tổn cho người còn lại.

4. Ngày hôm qua, giữa phố chiều buông, có hai người phụ nữ phải gồng mình gánh những cơn đau vì một người đàn ông mà họ yêu hết lòng. Người đàn ông ích kỷ chia đôi trái tim vốn đã nhỏ bé và chật hẹp chia phần cho tình nhân và vợ mình. Ngày hôm qua, với hai người phụ nữ, câu nói "đời đời, kiếp kiếp" bỗng trở nên vô dụng và

xa xỉ vô cùng.

Ừ, chị đến trước để khoác lên mình danh nghĩa vợ anh ấy. Em đến sau để cuộc đời đầy nghiêng bằng hai chữ "nhân tình". Chung quy, chị và em vẫn bé nhỏ và đáng thương bởi phận đàn bà và niềm đau.

—

Chương 11: Thương em bé nhỏ

Tin rằng, sẽ có một người yêu em hơn anh. Một người mang đến nắng ấm để xoa dịu cõi lòng hoang hoải của em những tháng ngày bên anh. Một người như thế sẽ đến và đáp đền cho em. Thương em bé nhỏ!

Hôm nay anh đã nói với em rằng chúng mình dừng lại đi, anh không thể đi cùng em được nữa! Anh biết đó sẽ là những lời khiến em cảm thấy rất đau lòng. Nhưng anh xin lỗi, đó lại là những lời nói thật tâm từ trái tim anh. Anh không muốn chúng ta cứ huyễn hoặc về mối quan hệ này. Em nghĩ rằng anh yêu em. Anh lại cố gắng để vun đắp. Trong khi, rõ ràng lòng anh biết được, đó không phải là thứ tình cảm yêu đương. Đó là tình thương, thứ tình thương vô bờ bến mà kẻ này cho đi không cần sự đáp đền từ đối phương.

Anh nói với em rằng, anh mong đời em sẽ an yên, sẽ có một chàng trai nào đó thật tốt đến bên em, chở che và cùng em bước tiếp con đường còn lại. Em cũng đừng bận tâm về anh nữa! Anh không đáng để nhận về sự lắng lo nơi em. Anh bảo chúng ta cắt đứt liên lạc. Ai nấy sống cuộc đời của riêng mình. Mình hãy xem nhau như người xa lạ. Anh không yêu em đâu. Em nói em không làm được, hãy để em trân quý tình cảm này, hãy để em được xong hành trong cuộc đời anh, hãy để em là người sót chia buồn vui trong đời anh, dù anh không xem em là người duy nhất cũng được.

Anh bảo, đời anh chết rồi, chết từ khi người ấy bước đi và để lại ngổn ngang ký ức. Vậy nên, những tháng ngày qua bên em, anh cũng đã cố gắng để vun đắp nhưng thật sự không thể, không thể nào! Lòng anh dừng đứng, không còn rung động hay xốn xang nữa! Anh xin em đừng tốt với một kẻ tồi tệ như anh. Em ôm anh vào lòng,

em vuốt nhẹ lên lưng anh rồi hôn lên trán anh ấm áp. Khoảnh khắc ấy, đời này, anh sẽ không bao giờ quên. Thứ tình cảm cao cả hơn là yêu, đó chính là tình thương cho đi chẳng cần hồi đáp.

Anh chỉ mong rằng em sẽ an nhiên và mạnh mẽ. Rồi em sẽ gặp được một chàng trai tốt hơn anh, yêu em thật tâm và dành cả tuổi trẻ bù đắp đón đau trong em. Hãy tin anh, vì em yêu chân thành, em xứng đáng được đáp đền như thế!

Thương em bé nhỏ!

Chương 12: Đàn bà yêu sâu, đàn bà khổ

Vốn đàn bà sinh ra đã rất nặng tình, vậy nên việc buộc phải từ bỏ một người mà họ xem là cả cuộc đời... khó vô cùng!

Đàn bà có nhiều loại, đẹp - xấu - giàu - nghèo - sang - hèn - sướng - khổ... có hết trong đời. Nhưng một khi đàn bà yêu đều ngốc dại như nhau.

Đàn bà ngốc dại vì dốc cạn cõi lòng đem trao tặng một thằng đàn ông không ra gì. Đàn bà tự trách mình dại. Khóc hết nước mắt. Yêu thêm mấy người. Vậy mà nỗi đau có nguôi đâu?

Đàn bà khờ khạo khi nghe những lời chót lưỡi đầu môi của mấy thằng đàn ông vẽ vờ rồi ôm tim tự vá suốt tháng này uống mật ngọt ngây thơ.

Tôi có nhỏ bạn, chơi chung gần hai mươi năm. Thuộc dạng ế bền vững! Rồi một ngày nọ, có một người đàn ông kia đến "cưa" nó. Tôi chưa gặp hắn ta lần nào. Nhưng qua lời kể của vài người. Ai cũng bác bỏ, cũng phản đối vì thấy hắn ta có vẻ không thật lòng. Tôi và đứa bạn nữa cũng ra sức ngăn cản. Mắng có, phân tích có... Chỉ mong nó dừng lại, đừng dại dột tin yêu.

Nói thì nói thế thôi, ngăn thì ngăn thế thôi chứ mình có ở trong cuộc tình của người ta đâu mà biết như thế nào. Huống chi đàn bà, yêu sâu - yêu dại - yêu cả con tim thì có cản cũng là điều vô ích!

Đời này, đàn bà sinh ra đã khổ. Huống hồ đàn bà yêu sâu.

Chương 13: Có những sớm mùa đông như thế

Người ta nói nhiều về Duyên phận...

Riêng tôi, không biết Duyên phận được diễn tả như thế nào!

Chỉ là năm tháng ấy, cảm ơn người đã đến!

Chỉ là năm tháng sau này, nhớ mong người đã ra đi!

Có những buổi sớm mùa đông như thế, được ngồi trước hiên nhà cùng em, nhâm nhi tách cà phê nóng và nghe mưa rơi nặng hạt.

Có những buổi sớm mùa đông như thế, được em ôm chầm từ phía sau, được em siết chặt đôi bàn tay, được em kể cho nghe những câu chuyện xa ngái.

Có những buổi sớm mùa đông như thế, mình chẳng cần làm gì, chẳng cần quan tâm gì, mặc những nỗi đau chông chênh đến độ ai đó chạm nhẹ vào cũng có thể buông rơi tất cả. Mình chỉ cần chờ nhau, nấu cho nhau những bữa ăn đàng hoàng, đèo nhau qua những góc phố thân quen. Là đủ!

Có những buổi sớm mùa đông như thế. Giật mình. Bỗng nổi nhớ về em quay quắt.

Có những buổi sớm mùa đông như thế. Em ra đi lặng lẽ như chính mùa đông đang đến.

Có những buổi sớm mùa đông như thế, tách cà phê nguội ngắt. Mưa vẫn rơi nặng hạt. Và tôi. Và những câu chuyện xa cũ về em.

Có những buổi sớm mùa đông như thế...!

Đau đến tê lòng!

Chương 14: Chia tay lặng im

Đừng cố tìm kiếm một lý do khi người còn lại đã muốn lặng im. Chia tay đôi khi chính là sự im lặng ấy. Bạn chỉ cần cảm nhận, không cần xác minh thêm bằng bất cứ lời nói đau lòng nào nữa!

Một buổi sáng thức dậy, trong cơn mơ màng, bạn quờ đại điện thoại và bất ngờ đọc được dòng tin nhắn "Mình chia tay đi" từ người bạn yêu thương. Bạn chưng hửng, những tưởng là một trò đùa. Nhưng sau khi tỉnh giấc, bạn chợt nhận ra người mình yêu thương là một người trước nay rất nghiêm túc và không bao giờ đùa cợt như thế.

Bạn gọi lại cho anh ta nhưng không được, đến nhà thì gia đình bảo anh ta đã đi công tác. Tất cả liên lạc đều bị cắt đứt. Bạn chẳng hiểu tại sao mọi chuyện lại như thế trong khi hai người đang hạnh phúc và không có bất kỳ rạn nứt nào. Bạn bức bối, chỉ muốn gặp anh ta và tát cho một cái thật mạnh rồi hỏi lý do vì sao.

Nhưng, những ngày sau đó, sau khi bình tâm lại, bạn sẽ hiểu được rằng, trong cuộc sống này có vô vàn những điều bất ngờ mà chúng ta không thể nào lường trước, biết trước được hết. Và sự rời đi lặng lẽ này cũng là một trong những điều như thế.

Bạn biết không, đôi khi người ta từ bỏ nhau không cần bất cứ một lý do nào cả. Và bạn cũng đừng cố gắng tìm hiểu lý do nếu như đối phương lặng im. Chia tay đôi khi đơn phương từ một phía. Chia tay đôi khi chỉ là một câu nói, một tin nhắn nhẹ bẫng. Nhưng những gì để lại sau câu nói ấy là tàn tro ký ức mà người ta phải mang theo suốt đời.

Chương 15: Xin hãy cho anh thời gian

Đôi khi muốn cho ai đó một cơ hội

Mở lòng ra rồi lại không có niềm tin

Vì trong tim còn vương một bóng hình

Sợ đau người, mình cũng lắm thương tâm.

Em đến bên cuộc đời anh khi lòng anh đã quá nhiều vết xước. Vậy nên anh biết rằng em chịu rất nhiều thiệt thòi.

Anh biết chứ, có những hôm em thấy anh ngồi gặm nhấm nỗi buồn trong bóng đêm, tay phì phà điều thuốc thất thần, em lặng im bên cánh cửa nhìn anh mà không nói bất cứ lời nào.

Anh biết chứ, có những hôm ôm em trong vòng tay, nhưng anh lại gọi tên người cũ, người đã từng lấy đi cả thanh xuân của anh, người mà khi em chưa bước vào cuộc đời anh, đã từng là tất cả nguồn sống.

Anh biết chứ, có những đêm em ngồi bên cửa sổ bật khóc nức nở, có những đêm em lấy tay anh vòng qua eo ôm em ngủ.

Anh biết chứ, em yêu anh nhiều hơn bản thân mình, em sợ anh đau, em sợ anh buồn, sợ anh phải va vấp vào tổn thương.

Anh biết chứ, anh rất ích kỉ khi giữ em ở lại mà chưa cho em trọn vẹn hai chữ yêu thương.

Em bảo em chấp nhận tất cả, vì em hiểu anh cần thời gian nguôi ngoai. Em cam tâm bên anh để cùng anh vá lại những vết rách trong lòng. Em chưa bao giờ than phiền giận hờn. Anh nói em tức giận với anh đi, em tát anh cũng được nếu anh làm điều có lỗi với em, nếu để em thấy nhẹ lòng!

Nhưng không, em mỉm cười mỗi khi anh gây ra lỗi lầm. Cái cách em quan tâm anh khiến anh day dứt khôn nguôi.

Anh không biết bao lâu nữa người cũ sẽ rời khỏi cõi lòng anh. Nhưng chắc chắn, em sẽ là người thứ hai anh trân quý và muốn bước đi đến cuối đoạn đời còn lại.

Hãy cho anh thời gian em nhé!

Chương 16: Hạnh phúc là gì

Hạnh phúc kỳ diệu sẽ đến từ những gì bình dị và giản đơn nhất!

Chiều nay trên đường đi làm về, tôi vô tình gặp một đôi vợ chồng cùng với đứa con gái của họ đùa nhau trên chiếc Cub 50 cà tàng, có lẽ họ vừa mới tan ca, đứa con mới đi học về. Cả nhà họ cùng nói cười vui vẻ. Sau đó, họ dừng lại bên một quán ăn có vẻ lụp xụp ở vỉa hè. Hình ảnh ấy cứ ám ảnh tôi mãi trên quãng đường còn lại.

Tôi tự hỏi hạnh phúc là gì?

Chung cư nơi tôi ở, có hai cụ già, tuy đã ngoài tám mươi, nhưng sáng nào tôi cũng thấy hai cụ nắm tay nhau đi vòng quanh công viên tập thể dục. Tôi thấy được nụ cười an yên của người này khi người kia cúi xuống buộc dây giày lại cho mình. Tôi thấy cái nắm tay của hai bàn tay đã chai sần theo năm tháng bụi trần. Đi gần hết cuộc đời, hai bàn tay ấy vẫn đan siết rất chặt. Tôi tự hỏi, có phải hạnh phúc đến từ những điều giản đơn!

Cơ quan tôi làm, có một bác bảo vệ rất hiền và siêng năng. Ngày nào bác cũng đến từ rất sớm. Tôi hỏi bác thì mới biết, vì mỗi sáng bác phải dậy sớm đi chợ nấu ăn rồi dẫn vợ sang nhà hàng xóm gửi rồi ghé vào công ty để làm luôn. Tôi nhìn bác với ánh mắt khó hiểu. Bác bảo rằng, bà ấy bị đãng trí cách đây hơn một năm do biến chứng của một căn bệnh khác. Tôi hỏi có khi nào bác cảm thấy mệt mỏi không. Bác nhìn tôi mỉm cười an nhiên, được chăm sóc và lo cho người đã gắn bó cùng mình suốt ngần ấy năm trời thì có gì là mệt mỏi. Tôi tự hỏi, khi mình già đi, có ai đủ cam tâm bên mình để lắng lo chuyện trò như thế.

Hạnh phúc không phải khi chúng ta đi trên xe hơi cao cấp, mặc những bộ quần áo đắt tiền, vào nhà hàng sang trọng. Mà hạnh phúc vô cùng bình dị. Đó là khi bên ta có gia đình yêu thương, dù cho có ăn một tô hủ tiếu lề đường, uống một ly sữa đậu nành vỉa hè, cũng cảm thấy ngon lành và ấm áp vô cùng!

Hạnh phúc sẽ đến từ những điều bình dị nhất trên cõi đời này!

Chương 17: Con bình yên nhé

Con hãy nhớ nhé

Thế gian bé nhỏ

Chẳng ai thương con

Mười mươi vụn tròn

Con đừng buồn lo

Hãy về với mẹ

Trong ngôi nhà nhỏ

Bỏ hết tháng ngày

Rong ruổi thương đau.

Đời như chiêm bao

Ai sống hai lần

Để khổ vì nhau

Hay như thiên di

Bình yên bay đi.

Ai làm con khổ

Ai làm con đau

Đừng buộc lòng lại

Ghim những tơ sầu

Quên đi, con sẽ...

Bình yên đấy thôi!

ĐÃ TỪNG CÓ NHỮNG LẦN NHƯ THẾ

Tháng năm ấy, người đã từng thương tôi!?

Nói đi, phải không, dù chỉ là mộng tưởng.

" Đã từng thức trắng đêm để chờ đợi, để nhắn tin ủi an nhau.

Đã từng nói về cuộc đời cho nhau nghe.

Đã từng khóc rất nhiều vì những nỗi đau của nhau.

Đã từng mong mỗi được gặp thêm vài lần nữa.

Đã từng hình bóng của kẻ này lấp đầy những trang nhật ký của kẻ kia.

Đã từng hiểu rõ mòn một trên nhịp thở của nhau luôn là phần sống còn lại.

Đã từng ước mơ về một tương lai hạnh phúc rạng ngời.

Đã từng hứa dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được phép buông tay nhau.

Đã từng tin rằng số phận an bài cho hai trái tim cô đơn được lấp đầy hoang hoải.

Đã từng người này buồn thì kẻ kia cũng cảm thấy mình xa xót.

Đã từng người này tổn thương thì kẻ kia như vụn mũi kim đâm trong lòng.

Đã từng sống cho nhau những ngày như thế!

Vậy có xem là đã từng quan trọng không?

Mà giờ chẳng thể nói với nhau một lời từ biệt???"

Chương 18: Khi đàn ông phản bội

Đàn ông có nhân tình mà phản bội vợ mình đã là khốn nạn. Nhưng sự khốn nạn ấy vẫn chưa khốn cùng. Thằng đàn ông khốn nạn nhất là khi dẫn nhân tình về nhà yêu nhau trên chính chiếc giường mà hai vợ chồng đầu ấp tay gối.

Đàn ông có dăm bố loại. Có loại phụ bạc mình vì quen thói lẳng nhăng. Có loại đào hoa, đã có mình nhưng vẫn muốn tìm kiếm thêm vài cô nữa. Có loại ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân mà không màng đến cảm xúc của mình.

Cuộc đời bao la, muôn hình vạn trạng, lòng người như một chiếc ví không đáy, không bao giờ là đủ, là chấp nhận. Mình chỉ mong có thể tìm được một người yêu thương mình thực sự, người dù cho có hơi hợt, vô tâm một chút nhưng vẫn trân trọng mối quan hệ của cả hai và không bao giờ làm mình phải chịu nhiều thương tổn.

Nếu sau này bạn không may gặp phải loại đàn ông lẳng nhăng, đào hoa như thế. Hãy mạnh mẽ mà buông bỏ nhé, dẫu biết rằng điều đó không hề dễ dàng! Chỉ mong lúc ấy, bạn có thể sáng suốt để nhìn lại chặng đường đã đi qua, những tình yêu thương bạn dành cho họ mà sự đáp đền không hề xứng đáng chút nào để có thêm động lực mà buông bỏ.

AI CŨNG CẦN NHỮNG ĐIỀU NHỎ BÉ NHƯ THẾ

Ai cũng sẽ cất giữ cho riêng mình một trời ký ức, để mỗi khi hiện tại chông chênh thì lại lấy nó ra ủi an bản thân.

Ai cũng sẽ giữ cho riêng mình một người nằm vên vện, ngăn nắp ở

một góc trong tim. Không phải người yêu, không phải tình nhân,...
Chỉ là người mà mỗi lúc mình muốn gục ngã thì luôn đến bên ta vỗ về.

Ai cũng sẽ đôi lần khóc như mưa, đau như thắt tim... Không phải bị lụy, không phải yếu đuối. Chỉ là muốn trút nỗi buồn một cách chân thành nhất - không gượng gượng.

Ai cũng có đôi lần khóc như mưa khi người cũ bỗng nói chưa rồi dứt áo bỏ đi, để lại mình đơn độc.

Ai cũng cần một niềm tin vừa đủ để trái tim mình mạnh mẽ sau những lần vấp ngã.

Ai cũng mong được sống đến cuối đời với một người, không cần giàu có, chỉ cần an yên.

Ai cũng cần có một nơi để quay trở về sau những mệt mỏi ngoài kia... nơi cho mình cảm giác an toàn và được bảo vệ.

Ai cũng cần những điều nhỏ bé như thế...

—

Chương 19: Đôi khi chẳng cần lý do để từ bỏ

Trong một mối quan hệ, chúng ta thường quan tâm quá nhiều tới việc sẽ đi được cùng nhau bao lâu và bao xa. Chỉ cần còn nắm tay nhau, người trao cho mình những nhiệt thành thật tâm!

Bất cứ quyết định trong đời của mỗi người đều mang một ý nghĩa nhất định nào đó phải không?

Giống như việc em quyết định từ bỏ Minh để yêu Khôi.

Nếu đã là quyết định thì nghe có vẻ dễ dàng hơn sự dè dặt qua lại, rốt cuộc cả hai vẫn chẳng thể dịch chuyển nổi bước nào.

Minh và em. Khôi cũng biết đấy. Giữa bọn em đã từng có kỷ niệm đẹp với nhau. Với Minh, em là cả thế giới. Câu nói ngân lên lúc Minh đặt nhẹ lên trán em một nụ hôn nồng ấm giữa khí trời trong xanh. Em an lành đến độ nhắm nghiền mắt lại và chẳng cần bận tâm đến những điều xung quanh.

Em chia tay Minh. À! Phải nói đúng hơn là em bỏ Minh, nghe có vẻ đành đoạn quá Khôi nhỉ. Nhưng sự thật là thế.

Hai năm, đi bên Minh, em an toàn đến độ chẳng cần nghĩ ngợi ngày mai mình phải làm gì, đi đến nơi đâu, vì lúc nào cũng đã có Minh nắm chặt tay em. Thế là em bỏ Minh vì những ý nghĩ vớ vẩn ấy để yêu Khôi.

Với Khôi, em có là một nửa thế giới?

Khôi lẳng tử, phong trần, có vẻ gì đó bất cần. Khôi đến bên em như

một cơn gió, phá nát những tháng ngày an yên bên Minh. Em yêu Khôi vô điều kiện. Em nói, Khôi biết e, yêu Khôi nhiều đến thế nào không?

Yêu hơn chữ yêu!

Bên Minh là những chiều cùng anh trên chiếc xe đất tiền dạo quanh những con đường bình yên. Bên Khôi là chiếc xe máy sặc mùi bồ cù, rồi hai đứa vòng vo phố xá tấp nập.

Bên Minh là những bữa ăn thịnh soạn, tiếng nhạc du dương, anh phục vụ lịch sự cúi đầu chào. Bên Khôi là hủ tiếu lề đường, là trà chanh vỉa hè, là cà phê cóc, là làn khói thuốc ngập người, là tiếng người qua lại, hối hả.

Bên Minh là lời hứa đi đến cuối đất cùng trời. Bên Khôi vẫn duy nhất "Chuyện gì đến sẽ đến".

Có lẽ, em ở quá lâu trong yên bình của Minh mà sinh hư.

Nếu không có em, Minh vẫn có hàng ngàn cô gái để chọn lựa. Nhưng. Nếu Khôi không có em thì chỉ Khôi và Khôi.

Nói thế, để biện minh cho sự nhỏ nhặt, ích kỷ trong em phải không Minh. Tình yêu chứ có phải chơi đồ hàng mà bỏ, vứt, nhường hay đại loại là thế. Minh nói. Em cứ yêu Khôi đến khi nào chán thì thôi. Minh đợi.

Em thấy mình chẳng xứng với tình yêu của Minh. Có nhiều quyết định mà suốt đời người ta chẳng thể nào giải thích được. Quay lưng và bước đi Minh nhé. Em không còn yêu Minh. Em không về với Minh đâu. Đừng đợi. Đừng chờ.

Nhọc lòng làm chi!

Chương 20: Cảm ơn người đã đi qua đời ta

Đau khổ nhất không phải là hạnh phúc không trọn vẹn, mà đau khổ nhất đó chính là chưa bao giờ được nếm trải qua hạnh phúc.

Nếu một ai đó đến bên cuộc đời bạn, dành cho bạn những tháng ngày vui vẻ, những điều tưởng chừng là mãi mãi, nhưng sau đó họ lại đột ngột rời bỏ bạn. Bạn đừng oán hận! Mà hãy cảm ơn họ, cảm ơn những lúc bên bạn, họ đã cho mình những niềm vui, hạnh phúc chân thành nhất.

Hãy an ủi bản thân mình rằng, việc ra đi của họ đôi lúc còn tốt hơn họ ở lại bên mình trong khi tâm trí không thuộc về mình nữa.

Hãy an ủi bản thân rằng, cảm ơn họ đã xuất hiện trong cuộc đời bạn, để bạn hiểu được giá trị của hạnh phúc lớn lao thế nào mà biết cách trân trọng và giữ gìn cho những chuyến tàu hạnh phúc ghé ngang qua lần sau.

Đừng bao giờ so đo hạnh phúc ngắn, hạnh phúc dài, mà hãy thấu hiểu hạnh phúc ở lại bên mình bao lâu, vĩnh viễn hay chóng vánh.

Đó mới là hạnh phúc thật sự!

Chương 21: Hạnh phúc mới

Giống như một cuộc chia ly được định sẵn, ngày hôm nay người rời bỏ tôi chẳng có lý do nào cả.

Tôi biết người là gió thoảng mây bay chứ nào có phải nắng ấm trong đời mình.

Chúng ta đã từng hứa rằng, dù cho sau này không còn đi bên cạnh nhau nữa thì mình cũng phải sống thật tốt và hạnh phúc cho kẻ kia yên lòng. Ngỡ đó chỉ là một lời hứa để giữ chân nhau, để cả hai cùng cố gắng cho đoạn đường phía trước.

Nào ngờ, lời hứa không muốn ấy cũng có cơ hội xuất hiện.

Em và anh buông tay nhau trên đoạn đường không chông gai, không sóng gió, không cãi vã, không có bất cứ một mâu thuẫn nào cả. Chỉ đơn giản duyên số đã hết, chúng ta phải buông để nhường cái quyền tiếp nối mối duyên này cho một người nào đó sắp đến.

Anh yêu một cô gái xinh xắn hơn em, dịu dàng hơn em. Em yêu một chàng trai phong trần hơn anh, có vẻ bất cần hơn anh. Em không biết anh có yêu người mới nhiều hơn em? Nhưng, tận sâu trong trái tim em vẫn chưa thể trả lời được câu hỏi ấy. Lâu lâu, đi trên đường phố đông vẫn nhớ anh tha thiết. Nhớ cái cách anh nắm bàn tay em, ôm em vào lòng, che chở cho em những ngày giông tố.

Nhiều người tiếc cho chuyện của mình. Em mỉm cười và khẽ nói "Duyên hết".

Thế thôi!

Thôi thì chúng ta hãy cùng nhau cố gắng sống thật hạnh phúc, dẫu hạnh phúc ấy không phải cùng nhau nữa!

—

Chương 22: Đàn bà ngộ lắm

Trái tim đàn bà khi yêu, mỗi nhịp đập luôn dành cho người mình yêu thương. Nhưng khi đã quyết định buông bỏ, trái tim đàn bà bỗng hóa thành sỏi đá.

Đàn bà khi yêu ngộ lắm. Họ có thể quên tất cả mọi thứ xung quanh, dẹp bỏ ngoài tai những lời gièm pha của nhiều người để trong tim duy nhất chỉ còn lại hình ảnh của người họ yêu thương mà thôi.

Dù ai đó có nói người đàn ông không tốt, lăng nhăng, không thật lòng. Nhưng, đàn bà khi yêu thường không tin vào bất cứ câu nói của ai hết, họ chỉ nhất nhất vào niềm tin của chính mình dành cho người đàn ông ấy. Mà có nhiều khi, họ biết luôn, biết tất cả về bản chất của đàn ông. Nhưng họ không thể nào từ bỏ. Vậy mà một khi họ buông, thì dù cho người đàn ông kia có níu kéo bao nhiêu cũng bất lực. Trái tim đàn bà khi yêu, mỗi nhịp đập luôn dành cho người mình yêu thương. Nhưng khi đã quyết định buông bỏ trái tim đàn bà bỗng hóa thành sỏi đá.

Đàn bà họ chịu đựng giỏi lắm, nhất là khi đã có con. Họ làm việc gì cũng đều nghĩ đến con, mong con được ấm no, hạnh phúc. Thậm chí, họ biết tất tần tật về người đàn ông đêm đêm chung chăn cùng họ đang mơ tưởng đến cô nhân tình. Họ khóc nhiều lắm. Nhưng. Họ lặng im. Bạn biết vì sao không? Vì họ biết được giá trị của hai từ "mái ấm" nó quan trọng đến nhường nào.

Người đàn ông đi làm về trễ, ăn qua loa vài đĩa cơm, nép sau cánh cửa nhà tắm để nói chuyện với nhân tình. Đàn bà đâu phải sỏi đá. Cũng có lúc đàn bà muốn bùng nổ như quả bom bị nghẹt lại lâu ngày. Vậy mà khi nhìn vào mắt bọn trẻ, mọi lỗi lầm của người đàn

ông tan biến hết. Tại sao? Bạn biết không? Vì họ là đàn bà.. mà, đàn bà thì ngộ lắm!

HẾT.

Chương 23: Đêm cuối

Type: Mymk

Những ngày nhớ người ấy tôi khóc rất nhiều.

Vì ngoài việc khóc tôi chẳng biết làm gì cả.

Đêm cuối, hai đứa ngồi dưới ban công, ánh đèn đường hiu hắt rọi vào cõi lòng đang thổn thức từng hồi thương nhớ. Người cũ cầm tay mình và siết rất chặt như chẳng muốn cách rời. Mình bảo hãy học làm quen với việc, từ mai sẽ chẳng còn mình bên cạnh nữa. Anh và em, ai nấy sẽ sống phần đời còn lại không trọn vẹn!

Đêm cuối, cả hai cùng xem lại bộ phim yêu thích. Người cũ khóc ướt cả một bờ vai mình khi xem cảnh nam chính rời xa nữ chính vì mắc căn bệnh ung thư. Mình ngồi lặng im bất động như thế, không nói bất cứ lời nào. Nỗi đau đang len lỏi trong từng mạch đập của hai đứa.

Đêm cuối, người cũ hỏi mình nếu mai rời xa, mình sẽ sống thế nào? Mình rít lên từng làn khói trắng, miệng cứ ngân nga câu hát: “Nếu mai rời xa, em và anh, có lẽ hai ta lặng im dòng đời mong manh, hãy quay mặt đi chẳng nhìn nhau, cố giấu ướt mi lệ rơi buồn long lạnh. Nếu mai rời xa, những ngày qua, yêu dấu bao đêm tìm đâu lần thứ hai, lời ru rất khuya tìm trong sớm mai, cho trọn đời ta say... (Lời bài hát Nếu mai rời xa – Hoài An)

Đêm cuối, ngủ cùng nhau, người cũ vòng qua eo ôm mình vào lòng, từng nhịp thở cứ phả vào nỗi đau như ngàn tấn đá đè lên ngực trái. Mình không còn muốn khóc. Vì thật ra nước mắt đã cạn sâu cho những ngày trước đó. Người cũ nói: “Ôm em lần cuối. Ngày mai tỉnh

dậy. Đời này đã chết!” Mình nhìn ra cửa, trời sắp hừng đông. Lòng mình cũng chết!

Rồi sẽ còn nhiều đêm đau hơn đêm cuối này khi mà hai chúng ta rời xa...

—

Chương 24: Mình chia tay em nhé

Khi sống bên một người, nhưng trong lòng mình thực sự không cảm thấy hạnh phúc, tâm trí lại nghĩ đến một bóng hình khác. Nếu im lặng, chẳng khác nào mình ích kỷ vì đã để cho người yêu mình hết dạ phải tự huỷ hoại hoặc tình thương về mình. Nếu mình nói lời chia tay, họ sẽ đau khổ, nhưng cơn đau nào rồi cũng nguôi ngoai, chuyện yêu đương nào cũng trở thành xưa cũ...

Hay mình chia tay em nhé, anh đã hết yêu em. Anh không muốn dối lòng mình và dối gạt chính em về mối quan hệ của hai ta. Những ngày tháng được cùng em sống dưới ngôi nhà này, được em nấu bữa sáng, được em chờ anh những chiều đi làm về, đó là niềm hạnh phúc mà suốt cuộc đời anh chẳng thể nào lãng quên.

Em đã từng nói với anh rằng, người ta đến với nhau bằng tấm lòng thì mới có thể cùng nhau đi hết đoạn đường. Nhưng anh xin lỗi, anh chỉ đến với em bằng những phút xao lòng. Cho đến khi anh gặp... người ta!

Anh chợt hiểu rằng, những khoảng trống hoang tàn mà mười mấy năm qua ngự trị trong lòng vẫn tồn tại đâu đó. Nhiều đêm ôm em trong vòng tay, hôn em nhưng trái tim anh chẳng có một xúc cảm nào cả. Anh vờ đi... anh thương em, anh càng thương người ta. Mối quan hệ dùng dằng mà ngay cả anh cũng chẳng biết giải quyết thế nào cho trọn vẹn. (Type: Mymk)

Người ta, khi được ở cạnh người ta, anh cảm thấy cuộc đời ý nghĩa vô cùng. Nói như thế không phải những tháng ngày bên em là vô nghĩa, chỉ đơn giản, trong tình yêu, nếu bên cạnh một người mà người ta không thấy tim mình đập rộn ràng, thì đó là tình cảm gì hả

em?

Em có thể chửi anh là một thằng đàn ông hèn nhát, ích kỷ, thậm chí là tát anh vài cái thật mạnh cho thỏa cơn căm giận. Anh cam tâm đứng im để chịu đựng hết. Bởi tất cả cũng do anh mà ra.

Giờ đây, khi anh nói ra những điều này với em, anh cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Anh có thể đường hoàng cùng người mình thương sống một cuộc sống bình dị và giản đơn. Em hãy mạnh mẽ để sống tiếp em nhé, anh không mong em thứ tha, chỉ mong em lấy nỗi hận này làm động lực để bước tiếp những ngày sau một cách vững vàng.

Chương 25: Nếu thật lòng muốn chúc phúc

Type: Mymk

“Cao thượng”, hai chữ ấy chỉ có trong phim hay tiểu thuyết mà thôi.

Nếu sau này bạn không may mắn lấy được người mình yêu. Nếu sau này đoạn đường tình giữa bạn và người ấy phải rẽ đôi. Nếu sau này người ấy mời bạn đến dự lễ cưới của anh ta...

Bạn nên suy xét kỹ trước khi đến đấy!

Nếu lòng bạn đã dẹp hết những vị kỷ. Nếu lòng bạn thật tâm chúc phúc cho người ấy. Thì hãy đi nhé!

Nếu lòng bạn còn vương vấn tình cũ. Nếu tim bạn còn oán trách. Nếu bạn đến đấy sẽ đau khổ hơn gấp trăm lần. Nếu nụ cười bạn nở trên môi là giả tạo. Nếu câu nói chúc người ấy hạnh phúc là không thật tâm. Thì đừng đi!

Hẳn ai trong chúng ta cũng có những ích kỷ riêng. Mình là con người bằng da bằng thịt thì làm sao không chạnh lòng khi thấy người mình yêu thương hạnh phúc. “Cao thượng”, hai chữ ấy chỉ có trong phim hay tiểu thuyết mà thôi.

Hẳn khi đến đấy, chứng kiến người bạn từng yêu đang tay trong tay bên một người con gái khác. Thì làm sao không nhớ được những kỷ niệm mà bạn và người ấy từng hạnh phúc, từng bên nhau, từng có một người đứng giữa cơn mưa chiều trước hiên nhà thề rằng sẽ đi cùng bạn đến cuối cuộc đời này.

Mà đôi khi, sự xuất hiện của bạn càng làm cho người con gái kia phải bận lòng, bận tâm thêm nữa. Họ lại suy nghĩ rằng bạn đến đây với mục đích gì, có thật lòng mong họ được an yên, hay làm cho một nửa kia của họ lại xuyên xao.

Con người ích kỷ trong tình yêu vốn là hiển nhiên. Dù cho bạn đã có người yêu mới, nhưng khi cầm trên tay tấm thiệp cưới của người yêu cũ, bạn có dám chắc rằng mình sẽ không chạnh lòng?

Bình yên là khi biết cất những nỗi đau ngủ yên và khép lại. Dù sau này cả hai có gặp nhau, bạn bước đi nhanh, không chào nhau, thế mà lòng bình yên hơn ngượng nghịu rồi nghĩ về xưa cũ. Trong khi tay đang nắm chặt một bàn tay khác.

Chương 26: Ánh mắt và bờ vai

Type: Mymk

Khi yêu ai đó, bạn đừng trông mong quá nhiều vào những điều lớn lao. Cứ hỏi thẳng người ấy bờ vai có dành cho mình đến suốt đời, ánh mắt có đủ cam đảm để trọn vẹn hướng về phía bạn hay không? Thế là đủ rồi.

Phụ nữ thích nhất hai điểm trên người của đàn ông. Đó chính là ánh mắt và bờ vai.

Bởi vì đàn ông có một điều vô cùng kỳ lạ. Khi họ yêu ai đó thật lòng, ánh mắt họ lúc nhìn người mình thương sẽ rất ấm áp và chân thành.

Năm năm, khoảng thời gian không quá dài cho một tình yêu, nhưng ngần ấy cũng đủ để em thấy trong mắt anh dành cho em bao nhiêu phần trăm trọn vẹn, bao nhiêu phần trăm thoáng qua.

Là lúc chúng ta cách xa nhau một vòng trái đất. Là lúc em ngã gục. Là lúc mùa lạnh ủa về bất chợt, anh nắm tay em. Ánh mắt anh những lúc như thế, ấm áp và chân thành vô cùng.

Là lúc chúng ta cãi vã. Là lúc anh nói câu chia tay nhẹ bẫng. Ánh mắt anh lúc ấy như hàng ngàn mũi kim đâm nát trái tim nhỏ bé của em. Em chợt hiểu rằng, khái niệm duy nhất và tuyệt đối là điều quá xa vời trong chuyện tình yêu của hai chúng ta.

Anh có biết không, phụ nữ rất thích bờ vai của đàn ông. Bởi vì khi họ tựa vào, họ cảm nhận được sự chở che và bảo bọc nhất định.

Em tựa vào vai anh, đôi vai rộng lớn và vững chắc. Nhưng. Em chẳng còn cảm nhận được bình yên. Anh lặng im. Em lặng im. Em rời khỏi vai anh. Anh quay đi. Lạnh lùng đến nát lòng!

Chương 27: Thanh xuân chỉ đến một lần trong đời mỗi người

Type: Mymk

Bạn biết không, thời thanh xuân của mỗi người là giai đoạn đẹp nhất. Bởi trong giai đoạn ấy chúng ta có đủ niềm tin vào chính mình và tràn đầy nghị lực, sự kiên trì, mạnh mẽ để làm những việc mình muốn.

Bạn có thể làm những điều điên rồ đến mức không tưởng mà sau này nghĩ lại bạn chỉ biết phì cười cho một thời trẻ dại.

Bạn có thể chạy hàng chục cây số, đứng trước nhà người mình yêu thương hàng giờ chỉ mong được gặp người ấy rồi dắt xe ra về. Để sau này, khi bạn nghĩ lại những Chuyện như thế, thấy mình như một thằng đại nốc.

Bạn có thể mặc những bộ quần áo quái dị, nói chuyện tục tĩu cùng đám bạn.

Bạn có thể thức thâu đêm suốt sáng với đồng bài tập được giao về nhà mà không hề thấy mệt mỏi.

Bạn có thể hét to giữa đám đông và không sợ ai cười cợt.

Bạn có thể khóc nức nở khi ai đó làm mình đau lòng.

Vì đó là tuổi thanh xuân, cái tuổi mà bạn phải trải qua hết những mùi vị của cuộc sống. Để sau này khi tĩnh tâm lại sau những sóng gió,

bạn thấy mình trưởng thành và chín chắn hơn nhiều.

Nhưng song song đó, bạn cũng sẽ đánh mất đi sự hồn nhiên ngày nào. Cái thuở tự cười bản thân cho rằng mình ngô nghê, ngốc nghếch. Nhưng thật ra, ấy chính là lúc con người sống thực nhất với chính mình nhất, lúc tâm trí và trái tim chưa có những lần suy tính. Mình quyết định làm việc gì cũng đều là bản năng chứ không hề có một sự cân đo đong đếm, không hề nghĩ quá nhiều cho những ngày tiếp theo. Mà dù phía trước là bão tố hay phong ba bạn cũng chấp nhận đương đầu tất cả chứ không hề nao núng lòng tin.

Hãy cố gắng níu giữ những thanh xuân nhỏ nhoi còn sót lại nhé!

Chương 28: Cuộc đời có mấy lần để thương? mà mình có mấy lần để nhớ?

Type: Mymk

Chúng ta không có quyền lựa chọn ai xuất hiện trong cuộc đời mình. Nhưng chúng ta có quyền đối xử với nỗi cô độc mà họ để lại!

Anh có biết rằng một trong hai chúng ta, chỉ cần một người quay đi là lạc mất nhau đến mãi mãi.

Anh có biết rằng một trong hai chúng ta, chỉ cần một người đứng yên, để người kia tiến đến... là đủ rồi.

Thế đấy, những điều tưởng nhỏ nhoi và đơn giản, vậy mà thử hỏi có bao nhiêu người làm được...

...và chúng ta chắc hẳn là nằm trong số đó.

Chúng ta oán trách số phận đã để cho mình gặp nhau khi cả hai đã lỡ vương những hình bóng xưa cũ, đã lỡ mang những nỗi đau vĩnh viễn, đã lỡ khóc cạn nước mắt, đã lỡ dốc hết lòng cho một trái tim mà chẳng bao giờ thuộc về.

Và rồi, khi số phận để chúng ta va vào nhau, mình chợt hiểu rằng chẳng có gì là mãi mãi, chẳng có gì là trọn vẹn. Kể cả việc từng thương ai đó rất nhiều, từng đau cho ai đó rất nhiều, từng khóc cho ai đó rất nhiều.

Hẳn nhiên, luôn cả thứ tình cảm nửa vời này!

Chúng ta nắm tay nhau. Chúng ta thương cho tình thương của chính mình, của người cũ, của người đang bỏ rơi trên từng kẽ tay này!

Cuộc đời có mấy lần để thương? Mà mình có mấy lần để nhớ?

Cuộc đời như những vòng xe, cứ lăn mãi lăn mãi trên những con đường, có khi mình sẽ gặp lại người cũ ở những điểm giao nhau, cũng có khi một lần quay đi là lạc nhau mãi mãi. Mình sẽ yêu thêm ai đó, hẹn hò ai đó, nhưng trái tim lại cảm thấy lạc lõng đến vô bờ. Chợt nhận ra rằng, để tìm một người yêu mình không có. Nhưng tìm một người để thương và hiểu mình thì như sao băng vụt qua.

Và thứ còn lại trong tim nhiều nhất đó chính là hối tiếc...

Chương 29: Đàn ông mặc váy

Type: Mymk

Đàn ông, nếu không được ga lăng, không được nhiệt tình, không biết cách chia sẻ, không biết cách chiều chuộng thì cũng đừng làm những hành động khó coi mà người ta lại quy cho mình thành đàn bà.

Đời này, tôi sợ nhất là thể loại đàn ông mặc váy. Vừa mới mở miệng đã khó nghe. Vừa mới nhếch môi đã khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Đàn ông là phái mạnh, nên cư xử cho đúng với hai từ "đàn ông". Vậy mà có nhiều "thằng" lại thích bô lô ba la. Nói chuyện thiên hạ như đúng rồi. Đừng vội nói đàn bà tùm năm tùm bảy nhiều chuyện. Thế mà mấy thằng đàn ông cứ sáng sáng cũng túm lại ở quán này quán nọ - nếu đàn ông đích thực họ sẽ bàn chuyện thời sự, chuyện bóng đá - còn mấy thằng "đàn ông mặc váy" bắt đầu nói xấu phụ nữ. Thấy có người nào đi ngang là bàn tán xôn xao. Nhiều "thằng" còn đem cả vợ mình ra làm chủ đề cho cả đám bình luận.

Ở cơ quan tôi, có "cha" kia lúc nào cũng vậy, vừa mở mồm ra đã nói xấu vợ đủ điều. Nào thì nó se súa, ăn mặc đua đòi, nấu ăn thì dở, làm việc gì cũng chậm chạp. Chưa kể đến việc có mấy hôm đi nhậu chung bàn, hứng lên lại đem chuyện chăn gối ra ngồi bình luận như bình luận bóng đá, cứ sồn sồn lên chê vợ như vợ của thằng nào đó chứ cóc phải của mình.

Tôi thấy thương cho chị vợ "cha" đó vô cùng. Tôi biết chị này cách đây năm, bảy năm về trước. Do ba mẹ ép gả cho hấn để cứu gia

đình thoát khỏi nợ nần. Cứ tưởng sẽ được hạnh phúc, nào ngờ cưới phải thằng chồng thích "giành váy để mặc". Bao nhiêu tiền làm ra cuối tháng phải đưa cho hắn, chi tiêu gì trong nhà cũng phải ghi lại rạch ròi không sót một đồng, mỗi năm vài ba bộ quần áo, vui thì hắn không đả động, buồn buồn bực bực là bắt đầu chửi rửa, nào thì đồ ăn bảm, nào thì không có tao gia đình mày đã ra đường ở từ lâu rồi. Đắng lòng thế đấy, vậy mà "thằng cha" ấy đi rêu rao với thiên hạ rằng vợ mình thế này thế nọ. Tôi thấy tởm!

Đàn bà sinh ra đã khổ, lỡ chọn phải một thằng đàn ông không ra gì mà chung thân cuộc đời thì còn khổ gấp trăm nghìn lần.

Đàn ông, nếu không được ga lăng, không được nhiệt tình, không biết cách chia sẻ, không biết cách chiều chuộng thì cũng đừng làm những hành động khó coi mà người ta lại quy cho mình thành đàn bà.